

Sygn. akt I C 676/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2016 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Aleksandra Konkel

Protokolant : Marek Maślany

po rozpoznaniu w dniu 30 maja 2016 r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki akcyjnej w G.

przeciwko K. Ś. (1), K. Ś. (2)

o zapłatę

1. utrzymuje w mocy nakaz zapłaty wydany w postępowaniu nakazowym w dniu 08 października 2012 r. przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku w sprawie I Nc 1326/12 co do kwoty 15.537,77 zł (piętnaście tysięcy pięćset trzydzieści siedem złotych siedemdziesiąt siedem groszy) wraz z odsetkami od tej kwoty od dnia 14 października 2011 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości odsetek ustawowych oraz od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości ustawowych odsetek za opóźnienie;
2. w pozostałym zakresie uchyla nakaz zapłaty określony w pkt 1 wyroku i oddala powództwo;
3. kosztami procesu obciąża powoda w wymiarze 19% zaś pozwanych – solidarnie – w wymiarze 81% pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

I C 676/15

UZASADNIENIE

Powód (...) S.A. w G. wniósł pozew w postępowaniu nakazowym przeciwko K. Ś. (1) i K. Ś. (2) domagając się zasądzenia od nich solidarnie na rzecz powoda kwoty 19.262,24 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 14 października 2011 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu podano, iż pozwany K. Ś. (1) dnia 17 marca 2010 r. wystawił weksel własny poręczony przez pozwaną K. Ś. (2). Pomimo wezwań pozwani do dnia sporządzenia pozwu nie wykupili weksla.

Nakazem zapłaty z dnia 8 października 2012 r. wydanym w sprawie I Nc 1326/12 Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Pozwani K. Ś. (2) i K. Ś. (1) wnieśli zarzuty od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa w całości, obciążenia powoda kosztami postępowania w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanych kosztów procesu według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazali, iż nie wystawili oni weksla dnia 17 marca 2010 r., a jedynie opatrzili go podpisami. Ich zdaniem wystawienie weksla dnia 17 marca 2010 r. było nieuzasadnione, ponieważ przedmiot umowy leasingu został wydany w dniu 25 marca 2010 r. Co więcej powód stał się właścicielem przedmiotu

leasingu dopiero 18 marca 2010 r., a więc dzień po podpisaniu umowy. Wskazali, iż istniał tylko jeden, a nie wiele weksli. Podnieśli, iż weksel jest nieważny, ponieważ brakuje na nim dokładnego adresu, danych wystawcy oraz nr dowodu tożsamości odbiorcy, nadto kwota, na którą weksel został wystawiony znacząco przekraczała – zdaniem pozwanych – kwotę dopuszczalną (100 zł), wynikającą z adnotacji na wekslu. Wskazali również, że przedmiot leasingu został zwrócony do finansującego dnia 6 stycznia 2011 r., a następnie zbyty za kwotę 10.000,04 zł, która według pozwanych była zaniżona w stosunku do kwoty wartości rynkowej pojazdu.

Pismem z dnia 5 czerwca 2015 r. powód odniósł się do zarzutów przedstawionych przez pozwanych, podtrzymując żądania pozwu w całości. Powód potwierdził, iż weksel stanowiący podstawę wydania nakazu zapłaty, stanowił zabezpieczenie roszczeń powoda jako finansującego w stosunku do pozwanego korzystającego K. Ś. (1), wynikających z umowy leasingu nr (...) z dnia 17 marca 2010 r. Powód wskazał, iż pozwany nie uiścił opłat związanych z umową leasingu, pomimo posiadania przedmiotu leasingu. Z tego powodu powód wypowiedział umowę, wzywając jednocześnie pozwanego do zapłaty oraz natychmiastowego zwrotu pojazdu. Podniósł, że pozwani nie zaprzeczyli, że nie dokonali wpłat w wymaganym terminie, ani nie zakwestionowali wysokości kwoty zadłużenia, której nieuregulowanie spowodowało wypowiedzenie przedmiotowej umowy. Wskazał, iż dochodzi od pozwanych należności, wynikającej z rozliczenia umowy leasingu nr (...), spowodowanego jej wypowiedzeniem, w wysokości 19.262,24 zł. Nadto wskazał, iż dochodzi od pozwanych należności z tytułu niezapłaconych faktur (...) (1.662,96 zł, pozostało do zapłaty 1.200,00 zł), 70/L. (...) (1.119,00 zł), 69/L. (...) (1.119,00 zł), (...) (50,00 zł). Powód zafakturował do dnia wypowiedzenia umowy jedynie opłatę wstępną nr 1 i 13 rat leasingowych, w związku z czym pozostały pozwanemu do zapłaty 24 raty oraz kwota nabycia. Po zdyskontowaniu niezapłaconych należności stopą (...) (...) powstała należność w kwocie 25.779,14 zł, którą powód pomniejszył o kwotę 10.004,90 zł. Powód wskazał, iż z protokołu odbioru pojazdu wynikało, że był on uszkodzony w sposób wykraczający poza normalną eksploatację, a koszty naprawy zostały oszacowane na 6696,08 zł netto. Powód przedstawił wzór matematyczny, który zastosował do obliczenia dyskonta: $\text{dyskonto rzeczywiste proste} = \frac{\text{współczynnik (...)} \text{dzielone na } 12 \text{ miesięcy} = A$, które podstawia się do wzoru $\frac{1}{(1+A)^{\text{nr dyskontowanej raty}}}$. Powołując się na deklarację wekslową powód zaznaczył, że miał prawo opatrzyć weksel datą płatności według swojego uznania. Wskazał, że zastosowany wzór weksla z zapisem, że jest do weksel do sumy nieprzekraczającej 100 zł, nie jest wiążący i nie wpływa na ograniczenie możliwości wypełnienia weksla na wyższą sumę wekslową.

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwani podtrzymali twierdzenia, zawarte w zarzutach z 5 czerwca 2015 r. Stwierdzili, że firma leasingowa sprzedała samochód wraz z ich rzeczami osobistymi, których wartość pozwani szacują na 16.000 zł (ponadto miały one mieć wartość sentymentalną). Nadto pozwani wskazali, iż wyposażyli samochód w sprzęt o wartości 10.000,00 zł. Nadto podważyli prawdziwość ekspertyzy firmy (...), oceniając, iż zawyżone zostały koszty naprawy pojazdu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 17 marca 2010 roku pomiędzy powodem (...) S.A. w G., a pozwanym K. Ś. (1) została zawarta umowa leasingu nr (...). Na podstawie umowy powód oddał pozwanemu w leasing samochód osobowy R. (...) cdi o nr nadwozia (...) na okres od 17.03.2010 roku do 16.03.2013 roku. Czynsz miał być płatny do 10 dnia każdego miesiąca w wysokości 1119 zł netto. Integralną część umowy stanowiły Ogólne (...) (...). Przewidywały one (§4 ust. 4), że jeżeli korzystający dopuszczał się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty leasingowej lub jakichkolwiek innych należności przewidzianych w umowie, finansujący wyznaczyć miał na piśmie, nie krótszy niż siedmiodniowy termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym. Korzystający ma obowiązek zapłacić zaległą opłatę i inne należności wraz z odsetkami za opóźnienie w wysokości odsetek maksymalnych przewidzianych w art. 359 § 2⁽⁽¹⁾⁾ kc, naliczanych od dnia następnego po dacie wymagalności do dnia wpłaty na rachunek finansującego zaległej opłaty lub innej należności wraz z odsetkami. Korzystający był zobowiązany również zwrócić finansującemu wszelkie poniesione przez niego koszty windykacji zaległych należności, przy czym koszty windykacji prowadzonej przez finansującego we własnym zakresie ustalone były jako ryczałt w wysokości 500 zł netto + VAT, a koszty

windykacji zleconej specjalistycznej firmie miały być zwracane w pełnej wysokości, w jakiej zostały poniesione przez finansującego. Korzystający był także zobowiązany zwrócić finansującemu wszelkie poniesione przez niego koszty windykacji w terminie wskazanym w wezwaniu do ich zapłaty. Dodatkowo za każdorazowe wystosowanie wezwania do zapłaty finansujący obciążał korzystającego zryczałtowaną opłatą w wysokości 50 zł. Zgodnie z ust.5 w przypadku niezapłacenia w terminie dodatkowym wyznaczonym zgodnie z §4 ust.4 Finansujący może wezwać Korzystającego do przekazania przedmiotu leasingu na jego koszt do miejsca wskazanego przez Finansującego w celu wyjaśnienia okoliczności opóźnienia w dokonywaniu płatności (...). Zgodnie z § 8 ust. 2 (...)finansujący może wypowiedzieć umowę ze skutkiem natychmiastowym jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej opłaty leasingowej, serwisowej lub jakichkolwiek innych należności przewidzianych w umowie i nie dokona ich zapłaty w terminie wyznaczonym mu przez finansującego zgodnie z postanowieniami § 4 ust. 4.

W świetle § 7 ust 2 Finansujący ma prawo, w wypadku rozwiązania lub wygaśnięcia umowy, wypełnić weksel in blanco wystawiony przez Korzystającego poprzez wpisanie sumy wekslowej odpowiadającej sumie zaległych opłat leasingowych, odsetek za czas opóźnienia, innych opłat obciążających Korzystającego oraz odszkodowań za szkody i kosztów które zgodnie z umowa ponosi Korzystający. Zgodnie z § 8 ust. 3 ww. (...)w przypadkach rozwiązania umowy ze skutkiem natychmiastowym wpłacone przez korzystającego opłaty leasingowe, serwisowe i inne nie podlegają zwrotowi, a ponadto finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych opłat leasingowych i innych należności przewidzianych w umowie, z wyjątkiem opłat serwisowych pomniejszonych o korzyści jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy. W myśl §5 ust.2 (...)Korzystający zobowiązany jest używać przedmiot leasingu zgodnie z jego przeznaczeniem i właściwościami oraz instrukcjami producenta oraz zbywcy, a także utrzymywać przedmiot leasingu w stanie odpowiadającym normalnemu zużyciu (...). Zgodnie zaś z ust.6, w przypadku uszkodzenia przedmiotu leasingu lub pogorszenia jego stanu ponad normalne zużycie Korzystający zobowiązany jest do przywrócenia na swój koszt, o ile jest możliwe, przedmiotu leasingu do stanu poprzedniego lub do zapłaty pełnego odszkodowania.

(niesporne, nadto dowody: umowa leasingu wraz z (...) – k.145 – 149; harmonogram spłat – k.150)

Przy zawarciu umowy leasingu pozwany K. Ś. (1), w celu zabezpieczenia ewentualnych roszczeń powoda mogących wynikać z zawartej umowy, wystawił weksel in blanco wraz z deklaracją wekslową. Za weksel ten poręczyła K. Ś. (2).

(dowód: deklaracja wekslowa – k. 161, weksel – zabezpieczony, odpis k.2)

Pozwany odebrał samochód będący przedmiotem leasingu w dniu 25 marca 2010r.

(dowód: protokół odbioru, k.151-152)

Wobec powstania zadłużenia po stronie pozwanego w kwocie 2.258 zł powód wezwał go do zapłaty w terminie 14 dni, względnie natychmiastowego zwrotu leasingowanego samochodu. Z uwagi na bezskuteczność wezwania, powód w dniu 3 stycznia 2011r. zlecił firmie (...) Sp. z o.o. wyegzekwowanie od pozwanego zaległości lub natychmiastowe zabezpieczenie leasingowanego samochodu. W dacie 6 stycznia 2011r. pozwany wydał samochód windykatorowi wykonującemu zlecenie powoda. W związku z powyższym sporządzony został protokół przejęcia (zabezpieczenia przedmiotu) w którym zaznaczono widoczne uszkodzenia i braki zdawanego pojazdu.

(dowód: wezwanie do zwrotu przedmiotu leasingu wraz z dowodem nadania, k.189-191; zlecenie z dnia 3.01.2011r., k.167; raport z interwencji, k.168; protokół, k.169, k.212)

W związku z dalszymi zaległościami w regulowaniu opłat leasingowych, pismem z dnia 1 marca 2011 roku powód wezwał pozwanego K. Ś. (1) do spłaty zadłużenia w kwocie 2.319,00 zł w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania informując o możliwości rozwiązania przez Finansującego umowy leasingu przez wypowiedzenie ze skutkiem natychmiastowym. Dodatkowo powód obciążył pozwanego opłatą w wysokości 50 zł za wystosowanie tego wezwania, na co wystawił fakturę nr (...).

(dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 1.03.2011r. wraz z (...) - k. 153 - 154, faktura Vat nr (...) - 165)

Wobec braku zapłaty, pismem z dnia 8 kwietnia 2011 roku powód w oparciu o § 8 ust. (...) wypowiedział K. Ś. (1) w trybie natychmiastowym umowę leasingu nr (...). Jednocześnie wezwał go do natychmiastowej zapłaty zaległych opłat w kwocie 3.488,00 zł oraz odsetek karnych za okres opóźnienia w zapłacie opłat leasingowych.

(dowód: wypowiedzenie umowy leasingu wraz z (...) – k. 155 – 156)

W dacie 30 czerwca 2011r. sporządzony został przez (...) Sp. z o.o. w W. kosztorys naprawy pojazdu odebranego pozwanemu, w którym koszt ten określono na kwotę 12.854,45 zł brutto. Wartość pojazdu wyceniono w systemie (...) na kwotę 16.500 zł netto.

(dowód: ekspertyza D., k.172-186; wycena, k.170-171)

Pismem dnia 7 września 2011 r. wezwano pozwanego do zapłaty kwoty 19.262,24 zł z tytułu rozliczenia umowy leasingu nr (...), dokonanego przez powoda. Na sumę tę składały się zdyskontowane opłaty leasingowe netto, pomniejszone o kwotę, za jaką finansującemu udało się zbyć przedmiot leasingu (10.004,90 zł) oraz niezapłacone a zafakturowane należności wynikające z umowy leasingu nr (...), stwierdzone fakturami VAT o numerach: (...) (1662,96 zł), 70/L.(...) (1119,00 zł), 69/L. (...) (1119,00 zł), (...) (50,00 zł).

(dowód: rozliczenie umowy leasingu wraz z (...) – k. 157 – 160, faktury VAT – k. 162 – 165)

Wobec braku zapłaty ze strony pozwanego należności wynikających z umowy leasingu, powód wypełnił weksel na kwotę 19.262,24 zł oraz pismami z dnia 4 października 2011 roku wezwał K. Ś. (1) i K. Ś. (2) do jego wykupienia.

(dowód: weksel – zabezpieczony, odpis k.2 ; wezwania do wykupienia weksla wraz z potwierdzeniem nadania – k.6-8)

Koszt naprawy pojazdu R. (...) będącego przedmiotem leasingu uwzględniający wyłącznie uszkodzenia ujawnione w protokole przejścia pojazdu a zarazem przekraczających normalne jego zużycie wynosi 4.159,92 zł netto.

(dowód: opinia biegłego sądowego wraz z kalkulacją naprawy – k. 243 – 254)

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przedłożone przez strony dokumenty i kopie dokumentów, które nie były w większości kwestionowane co do swej treści przez żadną ze stron. Jakkolwiek pozwani kwestionowali moc dowodową weksla wypełnionego przez powoda zarzuty te okazały się, w zdecydowanej większości, niezasadne, za wyjątkiem zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, który chociaż nie został wprost wyrażony przez pozwanych, wynikał z podniesionych w sprawie zarzutów. Pozwani kwestionowali bowiem sumę, na jaką weksel został wypełniony wskazując, między innymi, na zbyt niską wartość pojazdu o jaką należność została pomniejszona.

Sąd dopuścił z urzędu dowód z opinii biegłego do spraw pojazdów samochodowych L. A. na okoliczność ustalenia kosztów naprawy leasingowanego pojazdu R. (...) uwzględniających wyłącznie koszty poniesione w związku z naprawą uszkodzeń ujawnionych w protokole przejścia pojazdu a zarazem przekraczających normalne zużycie pojazdu, po uprzednim ustaleniu, które spośród kosztów naprawy wskazanych w ekspertyzie D. dotyczą zużycia pojazdu ponad normalną eksploatację oraz odpowiadają uszkodzeniom ujawnionym w protokole przejścia pojazdu. Zważyć należy bowiem, iż zakres uszkodzeń odebranego pozwanemu pojazdu wskazany został w protokole przejścia. Pozwany zakwestionował zakres kosztów naprawy ustalony w ekspertyzie D. wskazując, iż została ona sporządzona długo po odebraniu mu pojazdu i dotyczy uszkodzeń niewynikających z protokołu przejścia. Celem uzyskania informacji, które z pozycji ujętych w kosztorysie naprawy pojazdu z 30.06.2011r. dotyczą uszkodzeń odnotowanych w protokole przejścia z dnia 6 stycznia 2011r. Sąd zobowiązał powoda do złożenia pisma przygotowawczego wyjaśniające tę kwestię a nadto do sporządzenia szczegółowego rozliczenia kwoty 6.696,08 zł określonej jako koszt naprawy oszacowany przez D., ze wskazaniem, które z pozycji kosztorysu składają się na tę kwotę. Odpowiedź na zobowiązanie udzielona przez powoda

nie wyjaśniła wątpliwości uniemożliwiając weryfikację kosztorysu naprawy. Zważyć zaś należy, iż zgodnie z OWUL Korzystający odpowiada wyłącznie za uszkodzenia wykraczające ponad normalne zużycie pojazdu, stąd niezbędne okazało się ustalenie, czy kosztorys D. nie zawiera pozycji stanowiących koszty napraw czy też innych czynności podjętych w związku z normalnym zużyciem samochodu. Ustaleń tych we własnym zakresie Sąd, nie posiadając wiadomości specjalnych w tej materii, nie był w stanie poczynić. Co więcej, zdaniem Sądu, zważywszy na rozpiętość czasową pomiędzy pozbawieniem pozwanego posiadania leasingowanego pojazdu a sporządzeniem kosztorysu jego naprawy koszty, którymi pozwani mieli by zostać obciążeni, powinny dotyczyć wyłącznie tych uszkodzeń, które stwierdzono w momencie odbioru pojazdu od K. Ś. (1).

Z przytoczonych względów, Sąd oparł ustalenia na opinii biegłego sądowego L. A. uznając ją za przydatną dla rozstrzygnięcia. Zaznaczyć należy, iż pozwani, kwestionując opinię, nie odnieśli się do niej w żaden sposób, a ich pismo, w którym ustosunkowywali się do opinii biegłego, stanowiło jedynie niepopartą żadnymi argumentami polemikę.

Przedmiotem sporu pozostawały okoliczności w kontekście podniesionego przez pozwanego zarzutu wypełnienia weksla niezgodnie z deklaracją wekslową, a także zaniżenia wartości pojazdu przez powoda oraz pozostawienia w samochodzie w momencie przekazania go powodowi przedmiotów o wartości 16.000,00 zł, które zostały przez powoda sprzedane wraz z samochodem.

W tym miejscu należy stwierdzić, iż zgodnie z utrwalonym orzecznictwem po wniesieniu zarzutów od nakazu zapłaty, wydanego na podstawie weksla in blanco, spór z płaszczyzny stosunku prawa wekslowego przenosi się na ogólną płaszczyznę stosunku prawa cywilnego. Strony mogą zatem powoływać się na podstawy faktyczne i prawne wynikające z łączącego je stosunku prawnego, który jest źródłem dochodzonego przez powoda roszczenia cywilnoprawnego, nawet jeśli okaże się, że roszczenie wekslowe nie istnieje (wyrok SN z 14.03.1997 r., I CKN 48/97, OSNC 1997/9/124; uchwała SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72).

Ponadto każda ze stron z mocy art. 6 kc i 232 kpc powinna wykazać okoliczności, z których wywodzi skutki prawne. Powód powinien więc wskazać na gruncie niniejszego postępowania w jaki sposób wypełnił weksel (co składa się na kwotę, na którą opiewa weksel), natomiast pozwany powinien wykazać, iż roszczenie powoda ze stosunku podstawowego w całości albo w części nie istnieje (por. uzasadnienie uchwały SN z 24.04.1972 r., III PZP 17/70, OSNC 1973/5/72; wyrok SA w Poznaniu z 02.03.2005 r., I ACa 1413/04).

Odnośnie uprawnienia powoda do żądania zapłaty od pozwanych wszystkich rat z tytułu umowy leasingu, to wskazać należy na treść art.709¹ § 1 kc w zw. art.709¹³ § 1 kc oraz art.709¹⁵ kc w zw. z OWUL.

Stosownie do treści art. 709¹ kc przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo użytkowania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Zgodnie z art. 709¹³ § 1 i 2 kc korzystający obowiązany jest płacić raty w terminach umówionych. Jeżeli korzystający dopuszcza się zwłoki z zapłatą co najmniej jednej raty, finansujący powinien wyznaczyć na piśmie korzystającemu odpowiedni termin dodatkowy do zapłacenia zaległości z zagrożeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu może wypowiedzieć umowę leasingu ze skutkiem natychmiastowym, chyba że strony uzgodniły termin wypowiedzenia. Postanowienia umowne mniej korzystne dla korzystającego są nieważne.

Zgodnie z art. 709¹⁵ kc w razie wypowiedzenia przez finansującego umowy leasingu na skutek okoliczności, za które korzystający ponosi odpowiedzialność, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązania umowy leasingu.

Tak przepis ustawy, jak również stanowiący właściwie jego powtórzenie zapis OWUL, które były integralną częścią umowy stron, zobowiązywały korzystającego do uiszczania raty leasingowych w terminach umówionych.

Pozwani nie przeczyli opóźnieniu w płatności rat. Dlatego, w myśl art.709¹³§2 kc, finansujący wezwał leasingobiorcę do zapłaty zaległych należności w wyznaczonym terminie, z zastrzeżeniem, że w razie bezskutecznego upływu wyznaczonego terminu wypowie umowę ze skutkiem natychmiastowym. Skoro więc korzystający w trakcie trwania umowy zalegał z zapłatą należności, to powód był uprawniony w oparciu o wskazane regulacje prawne, do wezwania go do zapłaty w terminie 7 dni pod rygorem wypowiedzenia umowy leasingu ze skutkiem natychmiastowym, co też finansujący uczynił wystosowując kilkakrotnie wezwania do zapłaty. Z treści Ogólnych Warunków Umowy Leasingu, stanowiących integralną jej część przyjętą do stosowania przez pozwanego, wynikało uprawnienie powoda do naliczania od opóźnionych rat, ale również innych płatności wynikających z zawartej między stronami umowy, w tym kosztów windykacji bez dodatkowego wezwania, odsetek za opóźnienie w wysokości nie przekraczającej odsetek maksymalnych w rozumieniu przepisu art. 359§2¹ kc.

Pozwany mimo wezwania nie uregulował zaległości, dlatego umowa została mu wypowiedziana, przy czym skoro do wypowiedzenia doszło z uwagi na zwłokę w zapłacie rat leasingowych, to nie może być wątpliwości, że rozwiązanie umowy nastąpiło na skutek okoliczności, za które to korzystający ponosił odpowiedzialność. Pozwani nie wykazali, że opóźnienia w płatnościach nie wynikały z ich winy.

Z tych względów finansujący mógł żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a nie zapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i rozwiązaniem umowy leasingu. Takie uprawnienie wynika wprost z art.709¹⁵ kc, którego powtórzeniem jest wprowadzony do OWUL i zaakceptowany przez strony § 8 ust. 3.

Nie ulega wątpliwości, iż to rzeczą pozwanych było udowodnić, że weksel został wypełniony niezgodnie z deklaracją wekslową. Pomimo pouczenia pozwanych o ciężarze dowodu, ograniczyli się oni do podniesienia zarzutów, nie oferując żadnych dowodów do wykazania zasadności swoich twierdzeń. Pozwani nie wykazali również, że należność wynikająca z weksla powinna zostać obniżona o kolejne kwoty (wartość rzeczy pozostawionych w samochodzie i inwestycji w samochód), ciężar dowodu zaś w tym zakresie spoczywał na nich. Stąd zarzuty te Sąd uznał za niezasadne.

Za chybione Sąd uznał również zarzuty pozwanych odnośnie wypełnienia weksla. Wystawiony weksel, był bowiem wekslem in blanco, a więc celowo niewypełnionym całkowicie, bądź nieposiadającym niektórych cech, jakie prawo wekslowe wymaga dla ważności weksla. N. treści weksla nie może być jednak niezamierzona, a na dokumencie musi być umieszczony podpis któregokolwiek z dłużników; oba te warunki przedmiotowy weksel załączony do pozwu spełnia. Nadto z dołączonej do akt sprawy deklaracji wekslowej (k. 161) wynika wyraźnie, iż finansujący miał prawo opatrzyć weksel datą płatności według swojego uznania. Również więc te zarzuty pozwanych były niezasadne. Adnotacja o sumie wekslowej zawarta na formularzu weksla pozostaje bez znaczenia dla jego ważności.

Tym niemniej, pozwani zarzucili, że wartość pojazdu została zaniżona, co miało przełożenie na kwotę, na jaką weksel wypełniono. Wskazali również, że samochód nie miał uszkodzeń w chwili jego przekazania finansującemu, generujących koszt naprawy wskazany przez stronę powodową.

W oparciu o opinię biegłego L. A. Sąd ustalił, że koszt naprawy pojazdu netto wyraża się kwotą 4.159,92 zł (netto) i to tę kwotę, a nie 6.696,08 zł należało odjąć od kwoty 16.500 zł, ustalonej jako wartość katalogowa pojazdu. Zważywszy, że wyliczając wartość pojazdu podlegającą odjęciu od zdyskontowanych niezafakturowanych należności powód zastosował współczynnik 102,5%, Sąd zastosował tę samą metodę. Efektem wyliczeń jest wynik 12.648,58 zł (16.500 – 4.159,92 = 12.340,08) (12.340,08 x 102,5% = 12.648,58).

Co więcej, wyliczenia powoda zdyskontowanej należności wynikające z rozliczenia umowy leasingu (k.157-158) zawierały błąd rachunkowy. Otóż powód, przeprowadzając wyliczenia, podstawiał do wzoru wskazanego w piśmie procesowym z dnia 5 czerwca 2015r. (k.142) zamiast numeru zdyskontowanej raty (od 14 do 37) wskazaną w tabelce

liczbę porządkową (od 1 do 24), co doprowadził do błędu w wyliczeniach. Wyliczenia, zgodnie ze wzorem powinny przedstawić się w sposób następujący:

$$(\dots) = 3,96$$

Aby podstawić odpowiednie zmienne do wzoru: $1/(1+A)^{\text{nr}}$ dyskontowanej raty należy wyliczyć A, które wynosi współczynnik (...)

$$A = 3,96/100/12 = 0, (\dots) = 0, (\dots)$$

Dla wyliczenia zatem wartości dyskonta (...) przeprowadzamy działanie:

$$1/(1+0, (\dots))^{14} = 1/(1, (\dots))^{14} = 0, (\dots), \text{ nie zaś jak podano w rozliczeniu umowy leasingu } (\dots). (\dots).$$

Zdyskontowana rata nr 14 wynosi zatem (...) (...)

W taki sam sposób dokonano wyliczenia kolejnych rat, co przedstawia poniższa tabela.

Lp	nr raty	wartość raty	dyskonto	kwota zdyskontowana
1	14	(...)	0, (...)	1 068,56 zł
2	15	(...)	0, (...)	1 065,04 zł
3	16	(...)	0, (...)	1 061,54 zł
4	17	(...)	0, (...)	1 058,05 zł
5	18	(...)	0, (...)	1 054,57 zł
6	19	(...)	0, (...)	1 051,10 zł
7	20	(...)	0, (...)	1 047,64 zł
8	21	(...)	0, (...)	1 044,20 zł
9	22	(...)	0, (...)	1 040,76 zł
10	23	(...)	0, (...)	1 037,34 zł
11	24	(...)	0, (...)	1 033,93 zł
12	25	(...)	0, (...)	1 030,53 zł

13	26	(...)	0, (...)	1 027,14 zł
14	27	(...)	0, (...)	1 023,76 zł
15	28	(...)	0, (...)	1 020,39 zł
16	29	(...)	0, (...)	1 017,04 zł
17	30	(...)	0, (...)	1 013,69 zł
18	31	(...)	0, (...)	1 010,36 zł
19	32	(...)	0, (...)	1 007,03 zł
20	33	(...)	0, (...)	1 003,72 zł
21	34	(...)	0, (...)	1 000,42 zł
22	35	(...)	0, (...)	997,13 zł
23	36	(...)	0, (...)	993,85 zł
24	37	(...),96	0, (...)	990,55 zł
				24 698,35 zł

Prawidłowa zatem wartość zdyskontowanej, niezapłaconej należności to 24.698,35 zł, a nie 25.779,14 zł, jak wskazał powód.

Stąd, należność na rzecz powoda powinna składać się z następujących kwot:

- 1.200 zł (faktura VAT nr (...)-refaktura za windykację),
- 1.119,00 zł (faktura VAT nr (...)-nota obciążeniowa),
- 1.119,00 zł (faktura VAT nr (...)-nota obciążeniowa),
- 50,00 zł (faktura VAT nr (...)-nota obciążeniowa),
- 12.049,77 zł (zdyskontowane niezapłacone należności pomniejszone o wartość pojazdu, czyli 24.698,35 zł – 12.648,58 zł).

Łączy zatem kwota należna powodowi od pozwanych to 15.537,77 zł.

Z przytoczonych względów Sąd na podstawie art. 496 kpc orzekł jak w punkcie 1. wyroku, utrzymując nakaz zapłaty z dnia 8 października 2012 r. co do kwoty 15.537,77 zł, w punkcie 2. uchylając nakaz zapłaty w pozostałym zakresie i oddalając powództwo.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art.100 kpc i 108 kpc. Powód wygrał proces w 81%, ulegając co do dochodzonej sumy pozwany jedynie w 19% - gdyż odzwierciedla to relację sumy dochodzonej pozwem do sumy wskazanej w pkt 1. wyroku. W związku z tym Sąd obciążył powoda kosztami procesu w 19 %, a pozwanych w 81 %, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

ZARZĄDZENIA

1. (...)
2. (...)
3. (...)